

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Број: Гж. 3019/13
Дана: 19.03.2014. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Ђуре Тамаша, председника већа, Љиљане Цицмил и Милене Ковачевић, чланова већа, у правној ствари тужиље М. К. из Н. С., ... бр. ..., коју заступају М. К. и М. Ш., адвокати у Н. С., против туженог С. М. из Н. С., ... бр..., кога заступа М. К., адвокат у Н. С., ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду, број П.10610/10 од 13.05.2013. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба тужиље се **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА**, па се пресуда Основног суда у Новом Саду број П.10610/10 од 13.05.2013. године, **ПРЕИНАЧАВА** у делу одлуке о трошковима поступка, тако што се тужиља обавезује да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 155.050,00 динара (уместо износа од 2.259.000,00 динара), са законском затезном каматом од 13.05.2013. године до исплате, док се у делу одлуке о главној ствари, жалба тужиље **ОДБИЈА** и наведена пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

Свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиљи исплати тоталну штету на стану, односно пуну вредност стана од 79,6 м² у Н. С., ... бр. ..., у износу од 85.625,72 евра, увећану за порез на пренос апсолутних права, са каматом по стопи коју за евро прописује Европска централна банка почев од 07.04.2004. године па до исплате, с тим што ће тужиља након исплате своја власничка права на стану пренети на туженог, затим да се тужени обавезе да тужиљи исплати на име накнаде материјалне штете за трошкове закупнине за период од 01.01.2004. године до 15.11.2006. године износ од 7.762,5 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју за евро прописује Европска централна банка почев од дана пресуђења па до исплате и каматом на појединачно одређене месечне износе од дана доспећа сваког износа па до

исплате, све ближе описано у изреци побијане пресуде, затим да се тужени обавезе да тужиљи исплати на име накнаде материјалне штете за трошкове закупнине за период од 15.11.2006. године до дана пресуђења износ од 15.500,00 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју за евро прописује Европска централна банка почев од дана пресуђења па до исплате и каматом на појединачно одређене месечне износе од дана доспећа сваког износа па до исплате, све ближе описано у изреци побијане пресуде, као и да се тужени обавезе да тужиљи исплати на име накнаде трошкова пресељења износ од 350,00 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју за евро прописује Европска централна банка почев од дана 15.11.2006. године па до исплате, и на име вредности одузетих ствари - две пећи за нафту и два бурета за лож уље износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 17.08.1999. године па до исплате. Тужиља је обавезана да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 2.259.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.05.2013. године па до исплате, све у року од 15 дана, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља, побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Тужени је дао одговор на жалбу.

Жалба је делимично основана, и то само у делу одлуке о трошковима поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 372. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), у вези члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), овај суд је установио да је иста донета без битних повреда одредаба парничног поступка, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, осим у делу одлуке о трошковима поступка.

Према првостепеном чињеничном утврђењу, тужиља је дана ..... године закључила уговор о купопродаји непокретности са П. В. из Б. и од ње је купила стан бр. 6, пов. 74 м², на II спрату стамбене зграде у улици ..... бр... у Н. С. (раније улица ... бр. ...), саграђене на парц. бр. ...., уписане у књ. ул. бр. 2 КО Н. С. I.

Између стамбене зграде у којој се налази тужиљин стан и туженог закључен је дана ..... године уговор о уступању заједничког дела зграде ради санације и претварања у стамбени простор надзиђивањем и постављањем косог крова. Дану ..... године тужени је од ЈП „У.“ З. за у. у Н.С. добио УТУ услове за надоградњу, а дану ..... године урбанистичку дозволу за изградњу једног спрата и косог крова, док је дану ..... године, као инвеститор, закључио уговор о суинвестирању са Д. Р., Р. Р., Р. Б. и П. С., којим су удружили новчана средства ради заједничке изградње и финансирања. Тужиља се у свој стан уселила након што су сви станари предметне зграде дали инвеститору сагласност за надоградњу. Она се са тим није слагала, али је надоградња почела и завршила се.

Дану ..... године тужени је почео са извођењем грађевинских радова, тако што је срушио оставу, односно вешерницу која се налазила до стана тужиље, а у којој је тужиља држала своје ствари, и уклонио кров са зграде. У време отпочињања радова тужени није имао сву потребну документацију, ни издату грађевинску дозволу. Тужиља је од почетка градње била скептична да ће зграда издржати надзиђивање због своје

старости, па је у току грађења улагала бројне приговоре на издате грађевинске дозволе и вршила пријаве грађевинској инспекцији. У време отпочињања радова, када је подигнут кров, дошло је до прокишњавања у тужиљином стану. Туженом је дана ..... године издата грађевинска дозвола, тужилца је уложила жалбу и поднела захтев надлежном министарству да испита исту, па је решењем М. у. и г. издата грађевинска дозвола поништена дана ..... године.

Тужени је наставио радове на надзиђивању предметне зграде и окончао их, изградивши више од оног што му је одобрено. Поред изградње III спрата, изградио је и станове у поткровљу што није било обухваћено грађевинском дозволом. На II спрату тужени је изградио једну гарсоњеру од 26 м², на трећем спрату су изграђени гарсоњера од 23 м², једноипособан стан од 34 м², гарсоњера од 24 м², једноипособан стан од 29 м², двособан стан од 44 м², гарсоњера од 28 м² и једноособан стан од 29 м².

Дана ..... године туженом је издата урбанистичка дозвола за накнадну легализацију реконструисаног таванског простора ради промене намене у стамбени простор у предметној стамбено-пословној згради, на коју је тужилца уложила приговор, који је одбијен решењем Г. у. за у. и с. п. Г. Н. С. од ..... године. Жалба коју је тужилца изјавила против тог решења одбијена је решењем П. с. за а., у. и г. од 15.12.2007. године, те је против наведеног решења тужилца покренула управни спор. Пресудом Управног суда број 15222/10 од 10.06.2010. године, уважена је тужба тужилце и поништено је решење П. с. за а., у. и г. Н. С. бр. ....-....-...../.....-.. од ..... године, а у разложима пресуде је наведено да је другостепени орган приликом доношења решења начинио битну повреду правила поступања, јер је оспорено решење потписало службено лице које је у истом својству учествовало и у првостепеном поступку.

У време првостепеног пресуђења, пред надлежним органом се води поступак легализације изведене надоградње на предметној стамбеној згради, поводом захтева за легализацију поднетих, поред осталих, и од стране Скупштине станара зграде у Н. С., ... бр. .. и туженог. У овом поступку је дана 12.04.2013. године донет закључак којим је тужилци признато својство странке у поступку.

Из страха за своју безбедност и безбедност своје породице, тужилца се дана 01.09.2000. године иселила из предметног стана, јер је, поред оштећења од влажења, дошло и до пуцања зидова. Дана 29.08.2000. године, тужилца је, посредством Агенције „Б. Н.“, закључила уговор о закупу са Б. С., и то трособног стана у Н. С., ... бр. ..., пов. 77,81 м², за 250,00 ДМ месечно, а агенцији је платила посредничку провизију од 150,00 ДМ. Потом је дана 29.04.2002. године закључила уговор о закупу стана у ..... бр. ..., пов. 74 м², са П. З. за 225,00 евра месечно, а посредством Агенције „ББЦ А.“, којој је платила посредничку провизију од 90,00 евра. Дана 10.11.2006. године, тужилца је закључила уговор о закупу стана Н. С., у улици ..... бр. ..., пов. 50 м², са С. И. за 200,00 евра месечно и платила агенцијску провизију од 20,00 евра.

Првостепени суд је на основу налаза и мишљења вештака грађевинске струке, инг. М. Д., утврдио обим оштећења на стану тужилце, у смислу да је на плафону и зидовима дошло до влажења, затим врсту и количину потребног материјала и рада који треба извести ради отклањања наведене штете, као и висину материјалне штете у износу од 182.113,29 динара на дан 14.09.2001. године, који износ је тужилци и досуђен пресудом бр. П. 4415/99 од 24.01.2002. године. Вештак је у свом налазу, између осталог, констатовао и то да је прегледао стан тужилце и стан Р. В., тј. стан број 5 на II спрату, између којих станова је један заједнички зид, а који је по завршетку надоградње оправио тужени и да након годину дана у стану није дошло до нових оштећења.

Међу парничним странкама је неспорно да је тужени дана ..... године исплатио тужиљи напред наведени износ, досуђен на име накнаде материјалне штете и камату обрачунату на тај износ од 14.09.2001. године па до дана плаћања, односно укупан износ од 261.932,50 динара. Тужилња овим средствима није оправила оштећења на стану, нити се у стан уселила, већ са својом породицом и у време пресуђења живи у изнајмљеном стану.

Тужилња је против туженог поднела кривичну пријаву Општинском јавном тужилаштву у Новом Саду, која је заведена под бр. Кт. 2082/99, због кривичног дела из члана 190. став 2. у вези става 1. КЗ РС, након чега је пред судом покренут истражни поступак под бр. Ки. 868/99. За потребе наведеног поступка, извршено је вештачење путем З. за с. в. у Н. С.. Тужилаштво је одбацило кривичну пријаву овде тужилње, након чега она није преузела кривично гоњење туженог, па је поступак против њега за напред наведено кривично дело обустављен.

У току овог поступка, тужилња је списима предмета приложила и налаз вештака Универзитета у Н. С., Ф. т. н., И. за а. и г. од 03.08.2001. године, који је рађен у поступку издавања грађевинске дозволе на захтев надлежног органа управе, а у ком је наведено да је стабилност објекта у статичком смислу (повећано оптерећење) за изведено стање призн. + 3 + поткр. + коси кров задовољавајућа за објекат у целини, али да исти објекат за исто изведено стање нема задовољавајућу отпорност на дејство сеизмичких сила.

Предметна стамбена зграда изграђена је 1934. године. Она ни пре надоградње извршене од стране туженог није испуњавала услове у погледу сеизмичке отпорности. Појединачни темељи на дворишној страни нису повезани са осталим темељима, како налажу принципи пројектовања зграда у сеизмичким подручјима. На стану тужилње у међувремену, од оштећења констатованих 2001. године, нема нових оштећења, осим што је детеоризација плафонских и зидних површина унапредовала, будући да стан није одржаван у протеклом периоду јер у њему нико није живео. Статичка стабилност предметне зграде није нарушена извршеном надоградњом.

Осим тужилње, сви остали станари предметне зграде након извршене надоградње користе своје станове.

Тужилња је у вешерници која се налазила у предметној згради, а која је срушена након отпочињања надоградње, држала две пећи на нафту и два бурета од по 200 литара за лож уље. Ове ствари су изнете и однете након што је вешерница срушена.

Реално очекивана тржишна вредност предметног стана износи 79.600,00 евра на дан 19.03.2013. године, што према званичном курсу НБС на тај дан износи укупно 8.872.375,20 динара или 119.899,70 динара/м².

На основу правилно и потпуно утврђених релевантних чињеница, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев.

Неосновани су наводи жалбе у којима се указује на то да је током првостепеног поступка повређено начело непосредности парничног поступка. Наведено из разлога што је током поступка утврђено да је по кривичној пријави тужилње покренут и вођен истражни поступак против овде туженог због кривичног дела из члана 190. став 2. у вези става 1. КЗ РС, утврђена је садржина налаза вештака З. за с. в. у Н. С., које

вештачење је одређено и рађено за потребе истражног поступка и начин на који је тај поступак окончан, али првостепени суд у подлогу своје одлуке није узео чињенице констатоване у налазу наведених вештака, нити је те чињенице ценио приликом одлучивања о тужбеном захтеву. Одлука о тужбеном захтеву заснована је на чињеницама утврђеним правилном оценом доказа изведених у предметном поступку, која је извршена сагласно одредбама чланова 7. и 8. ЗПП, па сходно томе у поступку пред првостепеним судом није нарушено начело непосредности које прописује одредба члана 4. ЗПП, нити је почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7) ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

По налажењу овог суда, а супротно жалбеном указивању, првостепена пресуда садржи све релевантне чињенице довољне за правилно пресуђење и правилну примену материјалног права, јасно навођење разлога за утврђење тих чињеница и разлога због којих је на основу утврђених чињеница донета одлука о тужбеном захтеву, који разлози су у свему сагласни стању у списима предмета и резултатима спроведеног доказног поступка, тако да нема нејасноћа, противречности или других недостатака због којих се наведена пресуда не би могла испитати у жалбеном поступку, па тиме ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12) ЗПП. Тачно је да је у образложењу побиијане пресуде (страна 11, 3. пасус) погрешно наведено да је предметна зграда изграђена пре 30 година, али та погрешка не чини пресуду неразумљивом, нити њене разлоге противречним, будући да из истих јасно произлази да је предметна зграда саграђена тридесетих година прошлог века (односно 1934. године), што је правилно утврђено на основу писмене документације приложене списима предмета и налаза и мишљења вештака, а током поступка није ни било спорно међу парничним странкама.

Суд је на основу писмених доказа приложених списима предмета, које је ценио у складу са одредбама члана 230. ЗПП, утврдио да је закључком од 12.04.2013. године тужилји признато својство странке у поступку легализације изведене надоградње на предметној стамбеној згради, па жалбено указивање на погрешно утврђење наведене чињенице није основано. Са тим у вези, евентуални пропусти у вези са достављањем закључка донетог у управном поступку странкама (односно тужилји), на које се жалбом указује, не могу бити предмет жалбеног испитивања у овом поступку.

Супротно жалбеном оспоравању утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на поуздан начин, на основу извештаја о вештачењу Универзитета у Н. С., Ф. т. н., И. за а. и г. од ..... године, саслушањем вештака проф. др В. Р., налаза и мишљења вештака Б. К. од ..... године, писменог изјашњења вештака на примедбе тужилје од 13.02.2013. године и саслушањем наведеног вештака, утврдио да на предметном стану у међувремену, од оштећења констатованих 2001. године, нема нових оштећења, осим оних која су настала из разлога што стан у том периоду није одржаван, те да статичка стабилност зграде није нарушена извршеном надоградњом. Приликом израде налаза и мишљења од ..... године, вештак грађевинске струке, дипл. грађ. инг. Б. К. ценио је релевантну документацију приложену списима предмета, и то комплетну пројектну документацију, геомеханички елаборат, техничку документацију, као и налазе свих вештака који су били ангажовани у овом поступку, о чему се изјаснио у писменом одговору на примедбе тужилје, а приликом саслушања на рочишту за главну расправу одржаном дана 11.04.2013. године дао је јасне и разложне одговоре на питања и детаљно изјашњење на примедбе тужилје, па су без основа жалбени наводи у којима се понављају примедбе које су током поступка разјашњене од стране вештака. Правилном оценом наведених доказа, првостепени суд је правилно закључио да су вештаци у својим налазима и мишљењима датим у овом парничном поступку сагласни у томе да статичка стабилност предметне зграде није нарушена надоградњом, док се по питању

сеизмичке стабилности њихова мишљења разликују, али су, такође, сагласни у констатацији да предметна зграда ни пре надоградње није испуњавала услове у погледу сеизмичке отпорности. Када се има у виду наведено чињенично утврђење, као и ноторне чињенице да за географско подручје Војводине нису карактеристични потреси веће јачине који би се могли окарактерисати као опасна сеизмичка појава, затим да у време настанка оштећења на предметном стану није било дејстава сеизмичких сила, нити је таквих дејстава било након тога, правилно је становиште суда да тужила током поступка није доказала да би у случају земљотреса дошло до оштећења на згради у којој се налази њен стан, као ни да би таква евентуална оштећења настала због надоградње предметног стамбено-пословног објекта извршене од стране туженог. Следом изложеног, а имајући у виду да тужила током поступка није доказала да је услед радова извршених од стране туженог дошло до таквих оштећења на предметном стану да се он више не може довести у функционално стање и да се у њему не може безбедно становати, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев за накнаду тоталне штету на стану, односно исплату пуне вредности предметног стана, као и захтев за накнаду материјалне штете на име трошкова закупнине за период од 01.01.2004. године па до дана пресуђења. Супротно становишту израженом у жалби, тужила радњама туженог није лишена своје имовине, нити права на њено неометано уживање, будући да сви остали станари предметне зграде користе своје станове и након извршене надоградње, те да су иницирали покретање поступка легализације изведене надоградње на предметној стамбеној згради, док тужила средствима исплаћеним од стране туженог по пресуди Општинског суда у Новом Саду, П. 4415/99 од 24.01.2002. године, није поправила оштећења на свом стану, на који начин би стан био доведен у функционално стање, већ са породицом и даље живи у изнајмљеном стану.

Надаље, правилно је првостепени суд одбио захтев тужиле за накнаду штете на име вредности одузетих ствари - две пећи за нафту и два бурета за лож уље, налазећи да чињенице утврђене током поступка нису довољне да се на основу њих слободном оценом утврди висина штете. Наведено из разлога што тужила током поступка није предложила извођење доказа вештачењем ради утврђења вредности предметних ствари, нити је пружила суду било какве податке о наведеним покретним стварима (барем податке о приближној вредности таквих нових ствари, о врсти, години производње и стању ствари у време одузимања од стране туженог), због чега у конкретном случају није било елемената на основу којих би суд по слободној оцени, у смислу одредбе члана 224. ЗПП, утврдио висину штете, па су супротни жалбени наводи без основа. Што се тиче захтева тужиле за накнаду трошкова пресељења, суд висину тих трошкова није могао утврдити по слободној оцени, јер се не ради о случају из члана 224. ЗПП, већ је тужила морала доказати да је имала наведене трошкове и колико су исти износили. Како тужила током поступка није пружила доказе на те околности, првостепени суд је правилно одлучио када је њен захтев одбио.

Жалбено побијање одлуке о трошковима поступка је делимично основано.

Тужила је са својим захтевима делимично успела у спору, па је првостепени суд неосновано признао право на накнаду трошкова поступка искључиво туженом.

Имајући у виду успех тужиле у спору, истој су према вредности предмета спора од 382.113,29 динара признати трошкови награде пуномоћнику за састав тужбе и поднесака од 29.09.1999, 27.10.1999, 29.12.1999. и 21.04.2000. године у износима од по 6.000,00 динара, за састав поднесака од 15.02.2000, 23.02.2000, 06.04.2000. и 15.05.2000. године у износима од по 3.000,00 динара, а према вредности предмета спора у износу од 774.086,31 динара, трошкови награде пуномоћнику за састав поднесака од 05.09.2000, 11.09.2000, 07.06.2001. и 08.04.2004. године у износима од по 11.250,00

динара, за заступање на рочиштима од 11.09.2000, 05.12.2000, 14.05.2001, 24.01.2002, 17.03.2004, 24.05.2004, 20.09.2005, 13.12.2005, 30.01.2006, 08.10.2007. и 22.11.2007. године у износима од по 12.750,00 динара, за заступање на рочиштима од 14.02.2005, 21.03.2005, 19.05.2005. и 26.12.2005. године у износима од по 7.125,00 динара, за састав жалби од 18.03.2002, 17.03.2006. и 14.04.2006. године у износима од по 22.500,00 динара, као трошкови вештачења у укупном износу од 16.700,00 динара, што укупно износи 339.950,00 динара.

Имајући у виду успех туженог у спору, истом су у границама захтева за накнаду трошкова поступка, признати трошкови награде пуномоћнику за састав поднесака од 30.09.2011, 08.12.2011, 12.02.2013, 03.04.2013. и 22.04.2013. године у износима од по 30.000,00 динара, за заступање на рочиштима од 19.04.2010, 27.09.2011, 26.01.2012, 03.10.2012. и 06.12.2012. године у износима од по 31.500,00 динара, за заступање на рочишту од 11.04.2013. године у износу од 34.500,00 динара и за заступање на рочиштима од 27.09.2011, 14.03.2012, 25.09.2012. и 08.02.2013. године у износима од по 16.500,00 динара, као и трошкови вештачења у износу од 87.000,00 динара, што укупно износи 495.000,00 динара.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 149. став 2. ЗПП, овај суд је преиначио одлуку о трошковима поступка, тако што је трошкове туженог које је сматрао оправданим и нужним за вођење парнице умањено за трошкове тужиље који су настали поводом захтева са којима је успела у спору, а који су били нужни за вођење парнице, те обавезао тужиљу да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати разлику наведених износа.

Будући да је тужиља делимично успела са жалбом, и то само у делу одлуке о трошковима поступка, што представља незнатни део поводом ког нису настали посебни трошкови, а одговором на жалбу се није утицало на жалбено одлучивање, па се састав наведеног поднеска не сматра нужним трошком за вођење парнице, применом одредби чланова 149. став 3, у вези са одредбом члана 161. став 1. ЗПП, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Пошто се преосталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке о главној ствари, применом одредби чланова 375. и 380. став 1. тачка 4) ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Ђура Тамаш, с. р.

Зто.

Рев бр. 1369/2014 од 12.02.2015 године одбијена је као неоснована ревизија тужиље М.К. из Н.С. изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж Бр. 3019/13 од 19. 03. 2014.године.